

Canvis necessaris

A la Cerdanya es torna a construir com abans de la darrera crisi econòmica, demostrant que no hem après dels errors i que l'home és l'únic animal que ensopega set cops amb la mateixa pedra (o més)

Enric Quílez

ENRIC QUÍLEZ CASTRO.- Avui, dinant amb un amic, comentàvem que el model econòmic de la Cerdanya i, per extensió, el de bona part de l'Alt Pirineu, es troba en crisi, just quan les coses sembla que van millor. Però això, no deixa de ser un miratge.

A la Cerdanya es torna a construir com abans de la darrera crisi econòmica, demostrant que no hem après dels errors i que l'home és l'únic animal que ensopega set cops amb la mateixa pedra (o més). Però el cert, és que soc optimista a mitjà termini, que no a curt. Per què? Doncs perquè la necessitat s'imposarà.

Si continuem amb l'actual model econòmic, en pocs anys no tindrem prou aigua per regar tants jardins ni per abastir tantes piscines ni per produir prou neu artificial. El consum desmesurat de l'enllumenat públic serà inassumible per les arques municipals al preu a què es troba l'energia. La població estarà tan envellida que difícilment trobarem treballadors: els haurem d'importar tots de fora. Però, on viuran, si els preus de l'habitatge està pels núvols? I així successivament.

Uns quants poden enriquir-se indefinidament, però la gran majoria no pot empobrir-se indefinidament, perquè si no, serà la ruïna i la comarca col·lapsarà. Ja hem vist com els joves no troben ni habitatge ni feines qualificades a la comarca, per la qual cosa emigren i no tornen més, i això provoca que envelleixi la població i contribueix a la sagnia de cervells, empobreix la vida social i disminueix la creativitat general.

Algunes empreses immobiliàries es dediquen a especular d'una manera irrespectuosa. Per posar un exemple, certa empresa del sector ha empaperat totes les cases de Prullans oferint-los comprar les seves cases. A tothom. Resultat: encara que no s'hagi venut cap casa encara, el preu d'aquests habitatges s'ha encarit automàticament. Llei de l'oferta i la demanda. Molt intel·ligent, oi?

Encara hi ha massa gent que viu o malviu de les engrunes del sistema actual que es pensen que això és xauxa i que durarà eternament

Pot ser sostenible aquest model econòmic? Jo crec que no. Per desgràcia encara hi ha massa gent que viu o malviu de les engrunes del sistema actual que es pensen que això és xauxa i que durarà eternament. Em temo que s'equivoquen, perquè la realitat sempre és tossuda.

A més a més, la darrera dècada hem vist com les principals inversions al Pirineu passen de llarg de la Cerdanya i es desvien a les comarques veïnes. El cert és que s'inverteix a les estacions d'esquí -totalment deficitàries- amb l'excusa que donen a menjar a molta gent, però el que també és cert és que la major part d'aquesta gent ve de fora, perquè els d'aquí han marxat a la recerca de millors horitzons econòmics i professionals. Així, el dia que la neu escassegi, tota aquesta gent marxarà cap a un altre lloc i nosaltres, si no hem desenvolupat un model econòmic alternatiu, ens menjarem els mocs, com es diu vulgarment.

Hi som a temps? Sí. Però les oportunitats no duraran eternament. Ara sembla que el Govern de la Generalitat fa veure que li interessa invertir al Pirineu. Aprofitem-ho. Deixem-nos de beneiteries i de projectes utòpics i demanem infraestructures serioses que permetin un canvi de paradigma econòmic. Produint quatre iogurts serem superecològics, però no canviarem res. Cal ser ambiciosos, però també racionals.

Per desgràcia, la nostra classe política no està per aquesta tasca. Ara venen les municipals. Us recomano que els pregunteu als vostres candidats quins plans de futur tenen, si és que voleu riure de valent, perquè molt em temo que

no en tenen gaires. D'això depèn que perdem quatre anys més, que poden ser decisius per al nostre futur.